ANY II . . . NUM 38

ARBÓS 19 de Febrer 1922

BADALOTA

SETMANARI INDEPENDENT

DEFENSOR DELS INTERESSOS MORALS I MATERIALS DE L'ARBÓS I SA COMARCA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Arbós i comarca, un mes, 0'50 ptes. : Fora, trimestre, 2 ptes.
Estranger, 1 any, 12 ptes. : Núm. corrent, 15 cts. : Atrassat, 25

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Sant Julià, 2

ANUNCIS, ESQUELES I REMITITS A PREUS DE TARIFA

BANC COMERCIAL DE TARRAGONA

AGENCIA DE ARBÓS TELÉFONO 679

Casa central: Apodaca, 24

Agencies: Torredembarra Morell

Caixa Auxiliar: "Bolsin de Tarragona"
Rambla de Sant Joan, 27.—TARRAGONA

Tota classe d'operacions de Banca i Borsa

Caixa de Estalvis

Vista	3 i mitj per 100
Sis mesos	4 per 100
Un any	5 per 100

Admetem Obligacions del Tresor 5 per 100, venciment 4 de Febrer d'aquest any, per la seva conversió en Obligacions venciment 4 Febrer 1924, reemborsables amb 1 per 100 de prima, o bé per a la prorrogació a tres mesos plas, lliurè de comissió.

Estampillats de bonos 6 per 100

Catalana de Gas i Electricitat

Cuidem d'aquest servei, per compte de nostres clients.

Lliure de comissió

Un cant a la França heroica

Una generació passa, altre generació ve; pero l'ánima francesa és inagotable. «França és la sal de la terra sens la qual el banquet del mon seria poc gustós».

E. Renàn

¡Oh germana volguda! Tu t'has conquerit l'admiració de tots els pobles, car els teus homes, la teva terra, les teves lliçons els han salvat en tots temps; el teu terreny ha sigut sempre una llaga oberta d' on han brotat rius de sang per a regenerar el mòn, car el teu sol ha sigut sempre el camp de les grans lluites de les generacions, en ton sí s'han operat les grans transformacions de la Societat, per tu han passat les més grans vicissituds del gènere humá; tú has omplert de planes glorioses l'história de l'Humanitat.

¡Oh quin estímul tan poderós ets per a tes germanes!, totes elles esguardant-te, han de emmirallarse en tú, car tú t'obres pas amb la gran figura de Carlo-Magne com a conqueridora, legisladora, administradora i protectora de les ciencies i arts; i qual lloca amb sos petits les cóbricel·les sota tes ales, preparant-les per a que constituïnt-se en poderós dic, puguin aturar les invasions que les amenacen dels germans i eslavs per Est i Nort i dels alarbs pel Sur, obrintels-hi aixi el camí de la cultura i civilització; si, oh volguda França, per què ets tú, amb tos valents fills ajudats pels romans i gots-espanyols, qui en els Camps-Catalaunics (aprop de Chalons-sur-Marne) deturés l'escomesa de aquell que per son ferotgisme en les lluites se'l coneix per «azot de Deu» palesant-ho la frase no menys ferotge de «on posa son peu mon cavall no més herba ja naix» atribuïda a ell: el barbre Atila, i al véncer al fer Atila salvés l' Europa de la més espantosa barbàrie, car, ¿quin hauria sigut el pervindre de la civilització mondial si venç la crueltat, el sentiment egoïsta, el barbàric instint dels soldats d'Atila? també ets tu, és ton rei Carles Martell qui amb tos denodats soldats posa una barrera en la memorable batalla de Poitiers a la invasió sarrecena, anorreant els plans dels alarbs, els quals després de recorrer en menys de dos anys l' Iberia, projecten ensenyorir-se del món per a estendre-hi llur rel·ligió fanática; ets tú, també, és la rellevant personalitat de Carle-Magne qui extenent sos dominis, fa que acoblis els petits pobles, les novelles nacionalitats formades. a arrel de la tremenda invasió bàrbera que procedents de les boscúries de la Germània s'esparramaren pel extens imperi romá destruïnt l'unitat i repartint-se el fabulós botí d'aquella sens parió embastida, i al acoblar-los llimés les aspereses de les civilitzacions orientals que barrejades s'havien extés per l'Europa; primer la d'aquells dos pobles vers focs que il·luminen el món antic, Grècia la Culta i Roma la Docta; més tard la d'aquells pobles que visqueren aillats com Xina i Egipte, d'aquells altres guerrers com Asíria i Pèrsia, dels comerciants com Fenícia i Cartago, la qual bàrbres i alarbs com a depositaris i a igual que el ventijol que transporta elements de la natura d'un pais a l'altre, amb ses armes les fan arribar fins a les terres antípodes a les de son origen; i al embolcallar-les amb ton mantell imperial fussiones els ires elements constructors dels pobles: romà, germànic i cristià, i així, com la vella que deix lliures sos fills apenes resisteixen llurs ales, per qué gaudeixin de les belleses de mare natura, nacionalitats sortides de ton si, revingudes ja i purificades d'aquelles grotesques i bàrbres costums germàniques, floreixin sadollades de vida a igual que les delicades flors que després de la tempesta es redressen, esclatant amb més ufanor.

¡Ah! quina dolor mès pregona devies sentir al veure endolada ta terra per fratricides topades quan dei-

xà d'alenar ton gran rei Carle-Magne; mes no debades s'ermerçá ta preciosa sang, car aquelles sagnats lluites closes sortosament en l'esperada batalla de Fontenay, engendren el célebre tractat de Verdún que obra una novella fase en l'historia de l'humanitat: el feudalisme. I metres aqueix nou aspecte social de la vida va arrelant-se en totes parts, tú, oh munificent germana, a igual que la bona mare que deix s'ofeguin en son si el fel i amargor de la vida i tots els sofriments que la conducta del marit pervers li fa sentir i penar i no vol exterioritzar son pregón dolor en presencia de sos fills per a no intranquilitzar ni perturbar llur alegra inocenta existéncia, tu, sofreixes també resignadament l'invasió dels normants que esmunyint-se de l'Escandinávia i dedicats a la pirateria havien arribat a endinsar-se fins a ton cor: París; i ofegues la malicia normanda per a no voler que aquesta aquieti el benestar de les demés nacions floreixents, els novells brots eixits del arbre franc. No para aqui la munificencia de ton cor un nou sacrifici l'humanitat et demana; i tú, no volent escatimar ton concurs, dònes tot lo que pots perque no es veigin frustades les nobles i altes aspiracions del món cristiá; i emprens denodadament ton comès no reparant en sacrificis i així et veiem al front de la 2ª, 3ª, 7ª, i 8.ª Creuada. No s'aconsegueix dissortament el fi principal de la Creuades; pero tú, altruïsta com cap altra, no et dols de la pèrdua dels teus fills, ja que ta cristiana i culta sang no es esmerçada debades, car les Creuades, empreses rublertes d'importants aconteixements bel·lics i les mes grans que l'historia migeval registre, si bé no arriva a donar el fruit cobejat, l'objectiu principal no es veu compler, produeixen brillants resultats en tots els ordres: social, polític, religiós, mercantil, cientific, literari i artístic.

Sols una tasca negra s'hi veu en ton cor, es la que t'hi feres, oh França ambiciosa, quant per disputar ta hegemonia amb el Poder espiritual del món volgueres servar en ton sí (Avinyó) al gran far de la Cristiandad, el Papa i sa cort pontificia a lo qual, encegada per ta grandesa, no comprengueres que s' hi oposaven raons polítiques i religioses d'aquells temps; més aquesta tasca es rentada, ets purificada d'ella per ta angelical filla Na Joana d'Arc; sí es tá filla és Joana d'Arc, l'heroina de la guerra dels 100 anys, qui amb aquella ardenta fe que a semblança de l'intrépida Judit, informava son esperit blanc com la neu que cobrint mare natura amb mantell immaculat la catifa bellament i odorifica qual rosella que embauma qui la flaira; i sadollada de patriotisme que a igual que la valenta defensora del baluart de Saragossa, Na Agustina d'Aragó, palpita en son cor pur com l'encontrada on hi floreix el lliri que satura l'atmosfera de la santetat corprenadora i encisador i enriolat, jovial i seré com l'atzur d'un forn primaveral, es llança a l'aventura amarada de valor, encoratjant a sos germans i salva sa estimada patria, a tú oh França volguda, de les garres del anglés. Mor cremada i aquelles flames que volten l'inmaculat cos de la verge i envers al Criador s'enlairen, essent simbol dels antics sacrificis, consumeixen la víctima i purifiquen el terreny; els anglessos poc després son foragitats de ta terra. Na Joana d'Arc la pastoreta humil encarna tota la vigor del patriotisme dels teus fills; t'estima follament per que fores son bressol i perque no siguis ultratjada d'estranys no escatima pas, ni perdona el sacrifici de sa vida i hisenda.

I.

(Acabará)

Comentaris d'un vell i d'un jove

(COMTE)

L'oncle Llorenç gairebé no feia mai cap festa completa. Ell deia que es cansava más de fer festa que de treballar i que el trontoll de les solemnitats li feia malt de cap i li treia la gana, i acabava manifestant amb la convicció d'un home carregat d'experiencia, que les festes no convenien a la seva salut.

I com que l'oncle Llorenç s'estimava més la salut que totes les enganyifes del plaer viciós, quan arribava a la meitat d'un diumenge ja es delia pel poble i pensava en quin indret podria aquella tarda adressar les seves passades.

Vulgués o no vulgués, l'oncle Llorenç sempre feia cap a un dels quatre trossets de terra que constiïen el seu patrimoni. Tota la setmana hi era en aquells trossets, però sempre li semblava que els veia poc. Eren tan amics seus!... Li ajudaven tant a pasar aquesta trista vida!... Ell els havia arrabassat i plantat: eren obra seva, i com ell deia, aquells ceps i aquells olivers eren fills seus, perquè ell els havia donat la vida. Li recordaven més de la meitat de la seva història, i fins li semblava que aquell temps d'il-lusions de quan era jove estava allí encara fent-li companyia i sentia un consol i un goig inefables, amb una llegítima satisfacció de consciència, en contemplar les obres de la seva joventut.

Era l'oncle Llorenç un home reflexiu i aquelles tardes dels diumenges les aprofitava també per a fer la seva *filosofia*. No deixava de pensar en els dubtes del seu esperit; en les condicions de la naturalesa humana, i en les circumstancies de la vida social, fent-se càrrec perfectament de les imperfeccions i misèries i cercant dintre d'ell mateix ço que le experiencia li havia demostrat que no podia trobar fora: la possible felicitat.

Sumit en aquestes reflexions anava un jorn, en tornar del seu passeig, quan veié que pel mateix camí, en sentit contrari, caminava poc a poc, llegint un llibre, l'Antonet el seu vei. Era l'Antonet un estudiant mol amic dels llibres, que aprofitava les vacances estiuenques per a llegir moltes coses que a les obres de text no hi trobava i que li obrien molts horitzons per al coneixement de la vida. Demés, sentia un ver plaer quan podia conversar afablement amb un home d'experiència encara que fos analfabet.

L'oncle Llorenç no esperà a topar-se amb l'estudiant. De lluny cridà amb aquella seva veu estridént, ben conservada, d'accent noble, quelcom irònic:

—Vols dir que no t'enganyen mai aqueixos llibres Antonet?

— No, oncle Llorenç, perquè com que puc triar-los ja els escullo sempre dels que diuen la veritat. Y penseu que un llibre no es pas com un home que adés, ens diu una cosa, adés una altra per a fer-nos caure moltes vegades a la ratera que hipòcritament ens ha parat. Un llibre sempre ens diu lo mateix, mai no canvia de pensar.

Digues doncs que teniu una sort els que sabeu llegir, perquè sempre teniu amics sincers per a comunicar-vos... I ara explica'm ço que et diu aqueix que portes a la mà, que tan sembla que et capfiqui.

—Ah, oncle Llorenç quin contrast entre la vida que descriu aquest llibre i la d'avui. Us en llegiré un tros perquè ho pogueu compendre. Escolteu ço que diu d'un peregrí:

L'any mil dos cents, una tarda
del novembre plujós i aspre.
Negres núbols foragiten
el darrer fulgor de l'astre
que amorós, il·luminava
llarg sender, inacable.
Passos suaus a les ombres
com caminar de fades,
trenquen el fréstec silenci
de les valls i les muntanyes,
i una figura esborrosa avença sens deturar-se,
i ni el ventpluig l'anorrea
ni la nit li treu coratge.
Qui l'aguanta? Lá fe sola.
els seus muscles, no; que espases
semblen sos braços, i bàculs
dirieu que son ses cames.
Va descalç, i mai no es queixa;
va quasi nu, i no li manquen
per satisfer els seus desitjos
més roba ni mes sandàlies.
L'habit és vell, mes ¡què hi fa
si ell de nous no sap portar-ne!
Barbes espesses i negres
tapen ses osudes galtes.
Sobre els ulls humils i fixos
s'estén el front rugós i ample
com a corona gloriosa
d'un apòstol venerable.
Y no és res mes que un home?
Més que un home es una imatge:
és un esperit, una ànima;
és l'ideal realitzant-se.
Camina, camina i resa
i aviat veu, en tombar-se,
una llum que parpelleja
dalt d'un turó en gran hostatge.
«Oh quanta mesericòrdia
No pot, Deu. avandonar-me»
Diu i marxa envers la llum
ple d'esperança el cor ample.
Al cim del turó s'apropa
i així com ell va arrimant-se
veu que es dibuixen les formes
de les rodones torratges
que les naus majestuoses
d'isolat castell aguanten.

Pau en tots indrets; silenci
sepulcral el cor refreda;
frescor, quietut, res amb vida
sembla que arreu no hi batega...
Luctuós i melencòlic,
com veu de l'hora darrera,
surt del cim d'una torratja
un sò que aquella pau trenca.
El toc de l'àngelus és,
que al perdut li dona adresa
per a que vingui a l'hostatge
on la caritat l'espera.
El peregrí s'agenolla,
treu del si un Sant Crist, el besa
i alça el front. Sos ulls no hi veuen,
però l'ànima desperta
distingeix darrera els núvols
la mà de la Providencia.
Y segueix, segueix, ja amb ànim
perquè el péu del castell cerca.
I crida i surten a rebre'l
cristians d'antiga noblesa
que els alegra l'arribada
perquè veu sa fe sincera
l'obra de misericòrdia
que entra dins de casa seva.
Dintre són en santa pau
a vora la xemeneia
els senyors del gran castell
i l'hoste d'extranya terra
La mateixa fe els ajunta.
El mateix amor batega
dintre llurs ànimes. Son
tots germans. La mateixa
caritat de Jesucrist
de gom a gom els omplena.
Y l'hoste compta la historia
de l'encantada princesa,
i explica sa pròpia vida,
i si diu desgracies pena
i riu si compta alegries,
parla d'amor, de l'ofrena

d'amor per totes les coses
perquè amables són, i prega
a Déu pels bons i dolents.
Tot ho diu, tot ho anomena,
saturant-ho tot d'esperit
Res per la xorca matèria!

—Vols dir que això ha succeit mai? Tú creus que alguna vegada hi ha hagut aquixos peregrins tan pobres i tan conformats i aquelxos senyors que vivien en castells isolats i recollien a l'escalf del seu fogar els desamparats que vagaven pels camins?

—No ho he de creure? Si, senyor, si, que han existit aquells temps de fe, d'amor, de tranquilitat d'esperit i de vida senzilla i austera; aquells temps que la supèrbia d'avui menys preua tan injustament; aquells temps que la civilització materialista d'ara voldria esborrar de la Història, considerant-los poc menys que una deshonra de la Humanitat.

—Si que tens raó que som superbs ara. I quina dèria de plaer i de vici que sent el jovent d'avuil I quins odis, quines lluites, quin malestar! No hi has pensat en tot això? Oh, i encara diuen que n'han de venir més i que als que tenim un trosset, que tants treballs ens costa, ens el pendràn i que per veure tot això només cal anar a Rusia.

—Si; ara també n'hi ha de *peregrins* que diuen que van a visitar el seu santuari polític; peró els nous peregrins son al revés completament d'aquells antics. Ara els veureu grassonets, ben rasurats i ben mudats. No coneixen la pau de l'ánima; no saben ço que es resignació. Sempre parlen de destrucció i d'odis. Oh, si; el seu llenguatge es l'expresió sincera dels odis que barboteixen dintre del seu esperit. Jo diria, per expresar els seus sentiments en dues paraules, que odien la vida i encara odien més la mort. Sobre tot la vida dels altres i la mort seva...

—Mira, Antonet, ara arribem a casa i per a despedir-nos escolta dos paraules que et dirá la meva experiencia. No t'hi capfiquis massa en les coses dsl mon; agafa-les com son i mira de canviar-les per bé tant com puguis, pero sempre seguint la corrent natural, perqué les empreses del món son de vidre i el que perd l'equilibri amb molta facilitat les trenca. Tu dius que, un jorn, hi hagué homes que quasi no eren més que esperit; avui es pot dir que son pura matéria; pui sap si en un prop esdevenir s'alcançara un terme mig que sera molt més perfecte?

ANICET VILLAR

FUTESES

PITOS I TROMPETES

Un fabricant de trompetes
I de pitos al engròs
En va fer una fornada
A un preu molt ventatjós.
Com que està d'economies,
Al sapiguer-ho, el Govern,
N'encarrega un gran pedido
Per els que escuiden del tren.
I ara en comptes de campana,
Quan de sortí el tren és hora
Sembla el toc de la trompeta
La veu d'un marrec quan plora.
I si un s'està el restaurant
Fent una copa, tranquil,
Esperant la campanada
El pot deixar el carril.

MARINGO

Història de Catalunya

XI

Les invasions: els romans.

La última gesta de Cató a la nostra terra fou sufocar una tercera sublevació dels bergistans. Refugiats a Berga, els descontents dels set pobles abans castigats, feien correries bel·licoses per les encontrades properes; el règul de l'esmentada ciutat que, segons sembla, estava en bones relacions amb el cònsol, es presentà a aquest oferint-li ajudar-lo si es decidia a pacificar el país; Cató convingué amb el prohom dels bergistans que aquest s'entornaria a la ciutat i que en veure acostar-s'hi les banderes romanes s'apoderaria del castell i atacaria als enemics dels romans, a l'ensems que els soldats de la república llatina avançarien contra la ciutat. El pla va reeixir tan bé que el cabdill romà aconseguí que tots els habitants es rendissin a discreció, però va coronar-lo amb la crueltat de condemnar a mort a sis cents, deixant al règul i als seus súbdits en llibertat i en la pacífica possessió dels béns llurs.

Havent començat amb açò l'any 194 a. de J. C. Cató arribà al termini de son temps de consulat i retornà a Roma on solemnitzà exageradivament els seus triomfs i feu ostentació de les grans riqueses que se n'havia emportades de la nostra terra.

Després del consulat de Cató alguns autors assenyalen que esdevingué un llarg període de tranquilitat, fundant-se en les escasses noves que, de la nostra terra, es troben en els historiadors romans. Sembla, realment, que llavors els grans esdeveniments tenen lloc en altres indrets de la península: els més inquietats són els pretors de l'Espanya Ulterior puig les guerres es concentren mantes vegades a la Lusitània. Però, amb tot i açò, és difícil de creure que el nostre país—on fou fins a leshores més constant la rebel·lió contra el jou estrager—s'acabés tot d'un cop l'esperit d'independencia quan aquest es generalitzava per tota la península. Més probable és que els historiadors romans callessin el que succeïa en la regió nostra per ésser açò póc favorable al bon nom de Roma, o bé que cansades nostres comarques de tan llargues lluites, i tenint prop d'elles la capital Tarragona—espiant-les i servant en son si, més que mai, elements de repressió—s' aprofitessin només dels comptats moments favorables per a repetir llur antic crit d'independència.

El cert és que en aquest període només s'assenyalen els següents fets de guerra. Durant el comandament del pretor Terencius Varró (184 i 183 a. de J. C.) tingué lloc el setge i rendició de la ciutat de Corbió (Prades) de la tribu dels suesetans, repetint aquest pretor el bàrbar espectacle donat per **Cató** de vendre com esclaus els ciutadans presoners. Més tard el mateix Varró tingué de reprimir una sublevació dels ausetans, sens poder-se precisar, però, si eren els ausetans *llatins* (de Vich) o bé els de l'Ebre. No li devien venir malament al pretor, aquestos motius d'escarment, per a escolar els béns dels naturals del país i fer créixer sa pròpia fortuna: puix consta que en retornar a Roma, acabat el seu comandament—i açò que només va durar dos anys escassos—, transportá a la gran ciutat nou mil tres centes vint lliures de plata, vuitanta d'or i dues corones del mateix metall que pesaven seixanta set lliures.

Per la còpia:
R. E.

NOTA: En el capítol anterior, la ratlla 51 de la primera columna de la pàgina 3 (vide'l penúltim número de BADALOTA) deu dir: «els ausetans de la riba del riu, els ausetans i els».

CRONICA ARBOSSENCA

MUNICIPAL

Sessió del 14 de febrer.

Assisteixen els Regidors senyors Pujol, Mañé, Amiguet, Roig, Just, Rovira i Romagosa, presidint l'Alcalde senyor Cruañes.

S'acorda concedir premís a Enric Amiguet per a fer obres d'embelliment en la façana de la casa de la Rambla Gener número 7.

Es fa la declaració d'incompatibilitats de Concejals per a intervenir en les operacions de quintes, comprenent els senyor Cruañes i Just, parentiu amb mosos allistats.

El senyor Alcalde manifesta que per la Comissió d'Hisenda s'está estudiant el projecte de presupost ordinari del proper exercici, del qual se'n donará compte en la sessió vinent.

I s'aixeca la sessió.

■ ■ ■

RELIGIOSA

Diumenge de Sexagéssima. Catecisme a dos quarts de 12; i a la tarda a dos quarts de 4 dostrina i a les 5 Rosari devoció dels set diumenges de sant Josep i plática.

Misses: Dimecres a les 6 i 7 per Antonia Mayner; a dos quarts de 8 per Antonia Rossell; dijous tres de devoció a Nostra Senyora dels Dolors; divendres a dos quarts de 8 per Francesc Gené Roquer; dissabte tres per Joan Tarafa (a. c. s.)

Obits: Dia 12, Rosa Cocinero Recasens; dia 14, Catarina Jané Mulet: reberen tots els Sants Sagraments (R. I. P.)

■ ■ ■

VARIA

Dimars de la finida setmana en la carretera de l'estació es desbocá el cavall d'un carro, i sense que l'home que el guiava tingués temps ni força per a dominar-lo, es llençá damunt d'un altre carruatge, produint a l'animal d'aquest últim un enfronçament del frontal i resultant ambdos carros amb la desperfectes. afortunadament no hi hagué desgrácies personals.

■ ■ ■

Oficialment el president del camp d'esports ha anat a oferir-lo al nostre senyor Mestre, per la qual cosa el dijous prop-passat es trasladaren al Camp tota la mainada amb el seu professor organitzant-se seguidament diferents partits de Foot Ball. Els nens disfrutaren de debó.

■ ■ ■

Segons rumors de bona procedencia varis socis del Club deportiu de Vendrell faran avui una excursió a la nostra Vila per a saludar a l'Agrupació Deportiva i probablement entre els dos Clubs es celebrará un torneig amistós de Futbol.

■ ■ ■

Estan molt avençades les obres del xalet propietat de don Anton Fernandez que s'edifica al passeig de l'Estació, i que contribuirá a l'embelliment d'aquella via pública.

■ ■ ■

En vigilies de Carnestoltes es troben a mancar les tradicionals disfresses que voltaven altres anys els carrers anunciant el Dijous Gras, el qual, com de consuetud, es celebrará amb ballades en els locals de les societats d'esbarjo.

VENDRELL : IMPREMTA RAMON : TELÉFON 770
Representant a l'Arbós : Ramón Escarrá : Major, 34

Blondas y encajes al bolillo
Mantelerias Bordados
E. Vall-Borrás
Major, 33 Arbós Condal, 7 Barcelona

Insisteixi en demanar
"SABO ARPA"
alta calitat
El més buscat per a usos domèstics

Pneumosol Castellvi Balsámic-reconstituient
BRONQUITIS - CATARROS - TUBERCULOSIS - DESGANA
DEBELITAT GENERAL
De venda en totes les bones Farmacies i en la del autor:
Farmacia Castellvi, VENDRELL

Elaboració de ví sense alcohol

MARCA **MOSTUVA** (nom registrat)

CINTO RIBOSA

Banyeres del Penedés **(Tarragona)**

Canaris Flautes

DE CANT EXCELENT

Assegurats i baratos

A MEITAT DEL PREU DE MERCAT

Major, 41 ARBÓS

PRODUCTES, APARELLS
I MAQUINARIA
PER A

AGRICULTURA I ENOLOGIA

P. PLANA MAÑÉ

Dr. Robert, 28. — VENDRELL

La casa té establert un Laboratori per a exàmen i graduació de vins

---

"Hotel Moderno"

Propietaris: Jover i Solé Germans

TOT CONFORT — PREUS REDUITS

SITUAT EN EL PUNT MES CÉNTRIC DE

BARCELONA

Carrer del Hospital, 5, 7, 9 i 11-Teléfon 2239

Nitrat de Sosa

Puresa garantida Preu sens competència

Podem servir-lo des de nostre magatzem d'aquí o des de Tarragona

Condicions especials per a demandes d'importancia

J. Ferrer Vidal

Major, 31 Forn, 2 i 4. — ARBOS

La Fabril Española

Fábrica de serrar **Arbós del Penedès**

ES VENEN:

Tacos de llenya de roura, olivera y cep propis per a cuina económica, estufes i demés, a 3'50 pessetes els 40 quilos.

Estelles de pi seques, a 2'50 pts. 40 quilos.
Ceps senses, desarrelats 2'20 pts. 40 quilos.
Ceps trocejats, a 2'50 ptes. els 40 quilos.

Preus per a pocs dies i en grans partides rebaixa de preus

Carretera del Vendrell. **Telefon núm. 690**

Merceria i Novetats de Ramon Ribé

Major, núm. 35 Arbós del Penedés

Gran assortit en Perfumeria i Bisuteria

Génere de punt especial en mitjes fil i seda, a preu molt barato

Camises d'home de tots colors **També trovareu vels i manios per a dol**